

DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS

9. mai 2020

Til alle nasjonale åndelige råd

Inderlig elskede venner!

Som det nå vil være så altfor tydelig, har Femårsplanens siste år gitt andre utfordringer enn de forutgående fire årene gjorde. Verden er fanget i grepet av et virus som sprer seg hurtig, som har krevd tusenvis av liv og skapt alvorlige forstyrrelser for en stor del av menneskehetens sosiale og økonomiske aktivitet. Bahá'í-samfunnet har likevel bevart fatningen og har handlet raskt for å imøtekomme de umiddelbare krav som det møtte. Det har funnet måter for å sikre at samfunnslivet fortsetter, samtidig som det også bestreber seg på å spille sin rolle i deknningen av åndelige og materielle behov i samfunnet i en videre forstand – en passende reaksjon på en nødssituasjon. Vi berømmer alt som er gjort så langt. Nå ønsker vi imidlertid å foreta en fyldigere undersøkelse av hva det kommende år kan innebære. Deres bestrebelser på å stimulere Planens fremgang i dens siste måneder vil uunngåelig bli formet av deres påtrengende ansvar for å lede vennene i deres reaksjon på en global krise i stadig utvikling. Disse unike omstendighetene krever at vi henvender oss direkte til dere; dere kan dele dette brevet med deres samfunn, helt eller delvis, slik dere finner det passende.

Da vi uttrykte vårt ønske om å se at fem tusen intensive vekstprogrammer ville være igangsatt ved utløpet av denne Femårsplanen, var vi intenst klar over omfanget som dette foretaket innebar, men tilstanden i verden krevde det. Vi ba om at arbeidet med å styrke vekstprogrammer skulle gå raskere alle steder. Det var gledelig for oss å se hvordan Sakens understøttere ble ansporet til dåd og brakte sine anstrengelser til makeløse høyder. I løpet av fire år doblet bahá'í-samfunnet både antall pågående kjerneaktiviteter i verden og tallet på dem som deltok der. Å ha ført hundretusener av individer inn i samfunnsaktivitetenes favn i løpet av en så kort periode er et kapasitetsfremskritt som savner sine like i noen av de tidligere planer i den nåværende serien.

Det er altså mye som er oppnådd, og dette er en tydelig pekepinn på bahá'í-samfunnets styrke og selvtillit. Men som dere allerede skjønner, har den nåværende krisen endret konteksten som Planen drives innenfor. Det har gjort inntrykk på oss hvor mange samfunn som har gjort store fremskritt i sin tilpasning til denne nye virkeligheten. De har, så langt fra å betrakte den nåværende perioden som et avbrudd man tålmodig må holde ut, innsett at verdens nåværende tilstand har skjærpet behovet for å tjene menneskeheten på en meningsfylt måte. De igangsatte aktivitetene må naturligvis passe med de rådende forhold, men det bør ikke herske noen tvil om at dette er en tid for edle siktemål, høy besluttsomhet og intens innsats. Som man godt vet, sikter Planens aktiviteter mot å pleie en livskraftig samfunnsånd, som også gjør samfunnet mer robust overfor store utfordringer. Pedagogisk innsats tar sikte på å få frem et økende antall sjeler som kan bidra til et samfunns åndelige og materielle velvære; andaktsmøter gir næring til en tjenestevillig innstilling etter hvert som den blomstrer, og rotfester den i en kultur med kollektiv tilbedelse. Å fremme Planen innebærer i korthet å bygge kapasitet til å vandre langs tjenestens vei til enhver tid og i enhver periode – noe som avgjort må innbefatte øyeblikk med akutt fare for menneskehetens liv, slik som nå. Det er derfor viktig at de skritt som tas for å lære hvordan Planens rammeverk for handling skal anvendes på de nåværende omstendigheter i verden, fortsetter på en oppriktig og

utvetydig måte; den globale helsekrisen vil etter all sannsynlighet i større eller mindre grad ha en direkte innvirkning på bahá'í-aktiviteter i måneder eller til og med år, og oppgaven med å tilpasse seg situasjonen kan ikke utsettes. Under Det Internasjonale Undervisningssenters dyktige ledelse har de kontinentale rådgivere og deres hjelpere i denne henseende vist en imponerende besluttsomhet i sine anstrengelser for å anspore vennene og orientere dem i deres måte å nærme seg det forestående arbeid på; de vil uten tvil gjøre det samme gjennom de kommende fire sykluser og etter dem.

Vi innser selvsagt at man har måttet innstille noen aktiviteter, og at man for en tid har måttet sette til side bestemte strategier eller metoder som ikke passer under de nåværende omstendigheter. Men selv om visse muligheter er blitt avstengt inntil videre, har andre åpnet seg, og det har dukket opp nye måter å styrke eksisterende handlingsmønstre på. Smidighet har vist seg å være en ressurs, men det har også årvåkenhet for å sikre at samfunnsaktiviteters lokale karakter ikke svekkes; man må fortsette bestrebelsene på å nærme blomstrende samfunn innen nabolag og landsbyer og på tvers av områder. I noen tilfeller har de nåværende omstendigheter skapt uventede anledninger til å utvide samfunnsomfattende deltagelse i andaktsmøter og studiesirkler, gjennomført med tanke på sikkerhet. Mange foreldre med familier som er blitt stengt inne i hjemmets omgivelser, har ønsket velkommen støtte som har hjulpet dem til å bevege seg fra tilskuerens til forkjemperens rolle i den åndelige oppdragelsen av deres barn. Juniorungdom og grupper av ungdom har oppdaget kraften i enkle handlinger gjort som en barmhjertig tjeneste på en klok måte. Det ville likevel være forståelig om dere i noen tilfeller finner å måtte utsette planer som krever forflytting av pionerer, mobile veiledere eller reisende undervisere, og dette bør ikke gi opphav til bekymring for dere; dere kan vurdere situasjonen på nytt i månedene som kommer. Den kommende Ettårsplan kunne by på en anledning til å nå eventuelle siktemål eller målsettinger som i siste omgang kan forbli utenfor rekkevidde i løpet av inneværende Plan.

Vi erkjenner at å fortsette virksomheten gjennom krisen i mange tilfeller vil utsette dere for en finansiell belastning, og den økonomiske motgangen som mange i samfunnet opplever, kan begrense ressursene som dere kan dra nytte av. Vær forvisset om at vi står rede til å støtte dere. La det ikke finnes noen tvil eller tvetydighet i denne henseende: det er helt nødvendig at troens institusjoner fortsetter sine aktiviteter gjennom denne perioden og ikke hindres av ressursmangel i gjennomføringen av sine kjerneplikter. Uten tvil vil hele skaren av de trofaste i hvert land slutte opp om dere, og vi er i særdeleshet sikre på at bemidlede troende vil tre frem for å hjelpe dere.

Som dere er klar over, blir problemene som denne krisen gir opphav til, behandlet på betraktelig ulike måter av forskjellige samfunn; av den grunn står ulike nasjonale råd ikke overfor de samme utfordringene. Og i tidens løp vil disse utfordringene endres. Dette vil kreve svært stor smidighet når lokale, regionale og nasjonale institusjoner søker å lese sin virkelighet og å være våkne overfor nye utviklinger. Vi ønsker å innprente overfor dere at deres samarbeid med rådgiverne vil være av den største betydning: det bør være engasjert og vedvarende, med en nesten konstant utveksling av informasjon og innsikt, for å sikre at dere reagerer raskt på behovene i deres samfunn, forutsetter problemer før de viser seg, griper anledninger som åpnes opp, og støtter lovende initiativer. Akkurat hvilke tiltak som bør iverksettes av bahá'í-institusjoner, vil naturligvis avhenge av de relevante omstendigheter. Men på hvert sted vil vennene trenge klar og betimelig veiledning; særlig oppmerksomhet må vies dem som er i størst fare fra selve viruset, eller fra den økonomiske virkningen av at det sprer seg; og i vanskelige tider vil det være behov for kreative tilnærminger for å holde samfunnets kollektive ånd ved like. Verdifull støtte for mange tilbys av ulike nettverk som omfatter familier, nærliggende hushold eller andre grupperinger; dere bør ha tiltro til oppfinnsomheten hos deres samfunn og søke å dra nytte av deres talenter og krefter i fullt

monn. Så dystre som forholdene allerede er blitt på noen steder, må muligheten for en forverring huskes av nasjonale råd i land som så langt er blitt spart for pandemiens alvorligere konsekvenser; og alle forberedelser som kan gjøres nå med tanke på denne eventualiteten, bør – før det innføres ytterligere restriksjoner som hindrer slike bestrebelser – begynne med én gang, uten oppstyr, men uten forsinkelse. Særlig bør lokale åndelige råd overveie hvilke midler de kunne rå over for å forebygge, lindre eller dempe lidelse i det videre samfunn som de utgjør en del av.

Når samfunnet befinner seg i en slik vanskelighet og nød, blir bahá'íenes ansvar for å yte et konstruktivt bidrag til menneskers anliggender tydeligere. Dette er et øyeblikk der adskilte, men innbyrdes beslektede handlingslinjer løper sammen i ett punkt når det høyt og klart kalles til tjeneste. Individet, samfunnet og troens institusjoner – disse uadskillelige frontfigurer i teten for sivilisasjonens fremgang – befinner seg i en stilling der de kan vise særtrekkene ved bahá'í-måten å leve på, kjennetegnet av økt modenhet i utøvelsen av sine forpliktelser og i sine innbyrdes forbindelser. De blir kalt til å la troens samfunnsbyggende evner komme til uttrykk på en fyldigere måte. Organer og prosjekter viet sosial handling kan måtte avpasse sine fremgangsmåter for å dekke utvidede behov; bestrebelser på å gjøre dette skal inngi igangværende programmer en dypere mening og hensikt. Bahá'í-bidrag til diskurser som nylig har fått en fremtredende plass i samfunnet, vekker dessuten økt interesse, og også her er det en forpliktelse å ta seg av. På en tid da det for stadig flere blir klart at det haster med å oppnå høyere grader av enhet, basert på den ubestridelige sannhet at menneskeheten er én, har samfunnet behov for klare røster som kan uttrykke de åndelige prinsipper som ligger til grunn for en slik ambisjon.

Dere er selvfølgelig stadig bevisst at deres ansvar strekker seg utover plikten til å administrere samfunnets anliggender og å kanalisere dets krefter inn mot oppfyllelsen av edle mål: dere søker å øke bevisstheten om disse åndelige krefter som er tilgjengelige for enhver bekreftet troende, og som må organiseres i nødens stund. Det er disse krefter som gjør samfunnet robust, sikrer dets integritet og holder det fokusert på dets guddommelige oppgave med å skulle tjene menneskeheten og høyne dens visjon av fremtiden.

Det er ikke mulig å forutse i hvilken utstrekning denne pandemien vil påvirke bevegelsen henimot enhet mellom nasjonene. Men det er overhodet ingen tvil om at månedene foran oss vil være viktige for bahá'í-samfunnets bestrebelser. Annerledes kunne det virkelig ikke være. Dette avsluttende år i den siste Planen i en serie som spenner over den siste fjerdedelen av formingstidens første århundre, vil sette sitt preg på grunnvollen som den neste serien av globale foretagender vil hvile på. Det er siste akt i et fengslende drama der slutten fortsatt ikke er skrevet.

Det går ikke et øyeblikk uten at dere er i våre tanker. All vår tillit og tiltro til deres kapasitet til å møte denne utfordringen utgår fra vår kunnskap om at deres endelige støtte og hjelper er Abhá-skjønnheten selv. I våre bønnfallelser ved den hellige terskel trygler vi ham om å gjøre dere til rene kanaler for strømmen av hans nåde til menneskeheten.

Det Universelle Rettferdighetens Hus [sign.]